

Tamara Omanová

*Ticho
medzi
nami*

MARENČIN PT

Gitke. Myslím si, že pochybujem.
Pochybujem, že myslím. Cogito ergo sum.

Rebeke. Lebo iba my sme vydržali do konca.
Veni, vidi, vici.

Martine. Mea est ultio, et ego retribuam in tempore.
Alea iacta est.

Tento príbeh je fikcia. Ibaže by nebol.

Toto nie je o morálke, hoci nepopieram, že život, a aj môj život, o nej je. Naschvál ju z tohto všetkého vytlačím a budem sa venovať hlavne tomu, čomu sa venujú všetci. Prázdnote bytia. A ostatnému.

T. Omanová

Tamara Omanová

**TICHO
MEDZI
NAMI**

MARENČIN PT

Copyright © Tamara Omanová, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1108. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1416-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1417-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1418-2 (ePub)

Zo snenia ma prebral zvonček. Bolo načase. Driemala som s otvorenými očami. Hlava podopretá dlaňou. Druhá ruka jazdila myšou po monitore notebooku. Z nudy. Nehľadala som nič. Načo aj? Koniec vyučovania. Bolo len treba vyčkať finálne *cililing* a hurá preč. Finálne *cililing* chutí vždy sladšie ako tie predtým.

Len čo sa ozval zvonec, vypla som notebook, vstala som, zasunula stoličku za stôl, odpísala som čas 14:00 do knihy príchodov a vyšla som zo zborovne.

Chodba na poschodí je dlhá a zvyčajne plná žiakov. Výhodou času po 14:00 je, že žiakov je menej, keďže iba najvyššie ročníky základky majú vyučovanie sedem hodín. Vďaka tomu sa nemusím chodbou predierať, ako keď idem niekam cez prestávku. I keď... kam by som aj šla, že? Zapáliť si nestíham, iba počas voľných hodín.

Míňam deviatakov, deviatačky. Samé „dobrý deň, pani učiteľka“ a „dovidenia, pani učiteľka“. *Kurva prvá, Kurva druhá, Kurva tretia. Kokotko. Ockov trafený výstrek.* A tak podobne. Každému žiakovi sa ujde nejaká prezývka. Rovnako ako žiaci dávajú prezývky učiteľom a medzi sebou navzájom. Verejné tajomstvo troch strán. Pubertiacke slečinky v tesných gatiach, obopínajúcich zaoblujúce sa krivky. Kurvičky. Špúlia pery, ale nevedia s nimi poriadne ani preblafnúť. *Keď špúliš, dávaš signál, že to robiť vieš a chceš.* Ťažko im dohovoriť. Naučia sa. Prvá podprsienka, prvé krvácanie, prvý pohárik, prvé prsty v dierke, prvé lesbické skúšanie nanečisto, *lebo čo ak budem mať frajera a nebudem nič vedieť?* Prvá fajka, prvé prehltnuté semeno, prvá

jebačka. Po pár rokoch sa to stane stereotypom. Nudou. Špúliace sa kurvičky zo základky to ešte nevedia. Ledva prehltajú. O tamtej s tým veľkým mobilom, ktorá ani neodtrhne hlavu od displeja, s výstrihom nehodiacim sa ani k zimnému novembru, ani k takmer plochému hrudníku, som už počula viackrát. Keď neprehltla prvýkrát, druhýkrát jej frajer podržal hlavu. Vraj až pri koreni. Vraj ju šlo zadusiť a skoro mu odhryzla vtáka. Ktovie, ako to bolo naozaj.

Pred budovou školy bolo cítiť, že je piatok. Svet hovoril, že prichádza pauza od roboty.

Hej, bola zima. To tak v novembri býva. Dakedy aj sneh. Teraz nie. Ale hlásili, že má snežiť. Domov som sa vydala ako vždy. MHD. Večne preplnená zastávka. Ešteže sme v prímestskej časti. Priamo v centre mesta to musí byť v piatky hotový masaker. Spoj došiel ani nie o desať minút. Bezdomovci sa stihli popýtať každého o drobné len raz a radšej si počkali na vystupujúcich. Tých budú môcť otravovať aj cestou pešky. Minulý týždeň, kým sme čakali, sme stihli aj šou s Cigánkou, ktorá sa vyšablila rovno do smetiaka vedľa oznamovacej tabule o príchodoch a odchodoch spojov. Ktorýsi dobrák vtedy zavolał polišov, lebo vyšablená čierna žena otravovala kdekoho, a keď ju ktosi okríkol, odkiaľsi sa vynorilo asi päť nástročných asociálov, ktorí sa jej postavili na pomoc. A hoci sa nebolo pred kým brániť, začali strkať do ľudí, vyvolávať hádky a zopár mladistvých aj trafilo, kam koplí. My sme mali potom prúser ako sviňa, lebo poliši skutočne prišli a videli, že sa Cigánom nič nestalo, tak po nás začali ziapať aj oni. Iné by bolo, keby bieli kopali do Cigánov. To by už bol rasový útok. A Cigán, ten veru vie plakať! Ten sa rozplače aj na počkanie. Čo na tom, že okolo desiatich čiernych je jeden biely? Že logicky už na prvý pohľad by asi jeden biely nedal desiatich čiernych dole? Cigán má práva. Gadžo povinnosti. Gadžo má chybu, že sa narodil v zlej farbe. A v zlom štáte. To nie je problém Cigána. To je problém gadža. Preto mám so sebou vždy aspoň paralyzér v kabelke.

Aj nejako takto si tu žijeme.

Byt mám útulný. Vlastne je to garsónka o jednej izbe, ale nahováram si, že ich je viac. Ako každý, kto v takom žije. Žijem sama. Bez záväzkov. Užívam si život, kým to ide. Prečo? A prečo nie? Možno som stvorená aj na vzťahy. Hej, vraj sa učiteľky nikdy nevydajú. A ak áno, tak sú buď debilné, alebo ich manželia sú debili. Ale to časom hovorí o svojom mužovi každá žena. Ako je každá žena kurvou, lebo mala v sebe za život viac ako len manželovho vtáka. Lebo kurva je skutočne tá žena, ktorá mala v sebe za život viac ako jedného vtáka, tak prečo si hovoriť, že nie? A priznajme si, ženy, koľké z nás mali v živote sex iba so svojím manželom? Jasný, každá druhá bude hovoriť, že keď roztiahla nohy prvýkrát, myslela si, že vtáčik-letáčik, ktorý sa v nej vytriasol, bude ten pravý. Niektoré povedia, že *mala som pred tým mojím iba jedného a sklamala som sa alebo ja som mu verila a oddala som sa mu, ale on ma oklamal a nechal*. Jasné. Stále to je ten *osudný jeden*, hejže? Žmurk, žmurk. Tu vôbec nejde o počet vtákov, ale o svrbenie. Niektorú prestane svrbieť už v dvadsiatke. Niektorú v štyridsiatke. Niektoré svrbí stále. Niektoré vôbec. Keď ťa nesvrbí, tak sex nechceš ani so svojím mužom. A keď chce on a nechceš ty, tak je príser. Lebo vlastne ide hľadať to, čo nemá doma. A keď má doma drevo, ktoré leží ako kváder a ešte sa pri tom tvári ako mučeníčka, nebodaj sa počas toho pri zatínaní pier modlí, tak sa nečudujte, že muž hľadá inde. A naopak to je rovnako. Keď ťa svrbí a muž je na trojtýždňovej služobke, alebo keď chce videohry či chlást s kamošmi viac ako tvoje časom vráskavé ohanbie, kam pôjdeš? Predsa s prstami do dierky. Mrska, mrska. Dostatočne vymrskáš. Potom možno skúsiš hračky. Možno nie. A potom s vetou na perách: *Idem s kamarátkou von*, pôjdeš kamsi, kde ťa nepoznajú. Pár kilometrov. Stačí dvadsať, niekedy desať. Oblečená ako šedá myš. Sadneš si za bar. Necháš sa pozvať. Hráš cudnú. Zadanú. Akože *mám priateľa*. Po pár pohárikoch skončíš s cudzím jazykom v krku. Cudzí jazyk v krku predsa nie je nevera,

nie? Čo tam jazyk, čo tam pár cudzích slín. Prepečie sa to raz, prepečie sa druhý raz. Tak jemne pritvrdíš. Ruka v nohavičkách. Veď len pohľadza. Zvonku, zvnútra. Pusa tu, pusa tam. Hej. Neskôr sa prštek šupne kam má a šup-šup, ach-ach. Mokré nohavičky. Vadí? Nie. Veď sa dokopy nič nestalo. Po vyšupkaniach aj ty poťažkáš, pohoniš, pofajčíš. Neprehlítaš, lebo pozor na neveru. Toto by už byť mohla. Potom ťa občas niekto zvezie domov. Len nie pred barak! *Stačí niekde poblíž vyhodit', miláčik. Ešte prstíky? Ešte fajočka?* Cmuk, cmuk nakoniec. Hlavne žiaden penis vo vagíne, dámy, to už je vážne nevera. Ale až by sa to stalo, zatĺkať! Koniec koncov, čo asi robí on? Skutočne hrá videohry s kamošmi alebo si fifty fifty objednávajú o desať rokov mladšiu študentku zo stránky, ktorá si chce za hodinu zarobiť na mesačný podnájom, aby nepýtala od rodičov? A ak... prizná sa? Nie.

Zamkla som dvere, hodila kabelku na dlážku a umyla si ruky. Pozrela som v kuchyni, čo treba dokúpiť, vyzliekla som si spotenú čiernu košeľu a hodila ju na gauč, natiahla som si starú károvanú a vyšla som na balkón. Privrela som dvere, vytiahla cigaretu z Davidoff Reach Blue, zapálila si a pomaly som vdýchla omamný dym. Sedela som, zaklonila hlavu, oči privreté, užívajúc si ticho a pocit súkromia na siedmom poschodí.

Piatky chodím von s dvoma kamoškami, Elou a Betkou, iba občas niektorá nemôže. Betka pracuje manuálne v obchodáku, Ela maľuje. Každá z nás má svoje záľuby. Ja som začala záhradkárčiť a pestujem aj trávu. Len pre seba. Nie je to nič zlé, nikomu neublížujem, raz za dva týždne si dám pár šlukov. Behávam po večeroch, keď svet spí. Sme všetky single a máme podobný vek. Tridsať.

Dnes je piatok, dámska jazda. Stretneme sa po týždni. Ela má voľno a Betka bude piť menej kvôli škole. Obliekame sa netradične a občas ideme niekam, kde nás nepoznajú. Ela navrhla mrkváky a čierne tričká, Betka plunge alebo halter top. Cestou zo základky som našla čierny top s výstrihom v sekáči. Som zvedavá, v čom prídu tie dve.

Dofajčila som, zahasila teličko cigarety, vošla do kuchyne, postavila kávu, naliala pohár vody a skontrolovala správy. Betka a Ela sa neozývali.

Kedy večer? napísala som do četu a počkala, či sa niektorá ozve.

Cink. Mobil. Správa. Ela: O ôsmej?

Odpísala som. *Nie je to skoro?*

Cink. Správa. Nepôjdeme prevetrať nejaký parket?

Odpísala som. *Nechodí sa na také neskôr?*

Cink. Správa. Nepôjdeme sa predtým niekam najesť?

Odpísala som. *Chceš na parkete vidieť vlastné zvracky?*

Cink. Správa. Nemusíme sa blaznieť.

Odpísala som. *OK. Tak kedy?*

Cink. Správa. Betka: O ôsmej. Zajtra som v škole, musím ísť domov skôr.

Zasmiala som sa. Nedalo sa ináč.

Cink. Správa. Ela: Vezme nás kamoš taxíkom. Dám vám vedieť, aby ste počkali pred barakmi.

Niet nad kamarátky.

03

Zacinkal mobil. Správa. Ela: *Prídeme po teba o pätnásť minút.*

Odpísala som. *OK.*

To znamená, že vyrážajú od Betky. Autom je to v piatkovej večernej premávke ku mne okolo pätnásť minút. Skôr neprídu určite.

Zopla som si vlasy do uzla a navliekla tmavozelenú košeľu môjho bývalého. Vyšla som na balkón, pocítila chlad a telo reagovalo. Bradavky stvrdli. Škrtila som zapaľovačom, vdýchla a zaklonila hlavu, zatvorila oči, počúvajúc ruch piatkového večera. Autá trúbili, hudba hrala, niekde sa niekto hádal, niekto smial, plakal, niekde si to už rozdávali mladučki nadržanci. Klasický piatok.

Tešila som sa, že baby uvidím. Ela mala kšeft pri prerábaní vily a sľúbila, že nám prezradí nejaké tajomstvo. Dofajčila som,

zahasila, teličko dala do ohorkovej fľašky, privrela balkón a okná a šla sa obliecť.

Tesné rifle a čierny plunže top tvarovali telo perfektne, našpúlila som pery a cez zrkadlo si pozrela do očí. *Vyzeráš ako radodajná kurva*, povedala som si a usmiala sa. Dnes sa poháriky platiť nebudú. Prehodila som cez seba čiernu koženku kúpenú v akcii, skontrolovala výbavu v kabelke, vyšla z bytu a zamkla.

04

Baby boli v aute obe. Hnedovláska vpredú, ryšavka vzadu. Taxikár za volantom.

„Vyzeráš ako kurva,“ privítala ma spredu Ela, keď som natičila nohy vo vysokých čizmách do stiesneného priestoru za sedadlom.

„Ty ako dve kurvy,“ vrátila som jej. „To ten rúž,“ otočila som sa tvárou k Betke sediacej vedľa mňa. „Výrazná červená na kopci čiernej. Ahoj.“

Betka vyzerala ako pravá metalistka. Postavu mala vďaka manuálnej skladníckej práci pekne vyrysovanú. Hlavne ramedná. Neboli úplne chlapské, ale že by bola útlou devou sa tiež nedalo povedať. Keby niekomu prijebala, zaboľelo by to riadne. Postava jej nesedela k tvári s anjelským výrazom. Ten podedila po niekom z rodiny. Ako aj jej mladší brat. Na ten pohľad balil všetko, čo šlo. Teraz bol kdesi v západných Čechách a dám ruku do ohňa za to, že na svoj ksicht chytá Česky ako ryby na udicu. „Čau,“ odzdravila Betka.

„Kam to teraz bude?“ opýtal sa taxikár.

Ela sa otočila k nám. „Do Hausu na jedlo a potom do Vertiga?“

Prikývla som. Betka tiež. Na výber tam toho bolo viac ako dosť. Haus bolo nákupné centrum s reštauráciami a pizzérkami na treťom poschodí. Stretávalo sa tam kvantum ľudí. Ja tam vždy postretávam najviac známych. Milé miesto. Jedno z tých, kde sa vyskytujú aj tí, ktorí majú v peňaženke toľko, koľko mám ja, a takí, ktorí majú toľko, koľko Ela. Maľovanie domov, bytov a plotov

proste musí vynášať. Keď sme si raz porovnávali platy a povedala som, že môj učiteľský je iba o 50 eur vyšší od minimálnej mzdy, Ela sa smiala cez slzy. Vraj prečo v telke potom klamú. Tam vravia, že učiteľské platy sú krásne trojnulové a viac. *Keď vieš, ako na to, tak áno. Musíš mať známeho na peknom mieste. A musíš vedieť podržať, pofajčiť, porozťahovať, poprehĺtať*, menovala som Ele. Ja som nič z toho nikdy nemusela robiť, a keby som musela, radšej si nájdem iný flek.

Vertigo Lounge bol dvojposchodový parket s terasou. Chodilo tam všetko od osemnásť, čo malo nohy. My sem chodíme, keď nechceme ísť inam. Neraz sa stalo, že som tam stretla svoje bývalé žiačky, teraz už ako stredoškolačky, ako si, kľačiac v prítmí, privyrábali ústami. Vysokoškolskí snobi si do Vertiga chodili po biely tovar, aby sa mali na bytoch s čím hrať. Mladé stredoškolské štandy si chceli iba užiť, bolo im jedno, čo za to dajú. Obyčajne platili omnoho vyššiu cenu, ale to sa dozvedia časom.

„Keď vás mám do Vertiga čakať, bude to niečo stáť,“ povedal taxikár Ele.

„Nemusíš. Zavolám ti, a keď nebudeš môcť, pôjdeme s iným.“

Taxikár neodpovedal. Iba sa zaradil do ľavého pruhu, zapol blikačku, zastal na červenej. Všetky tri sme sedeli potichu. V takom prostredí sa nedalo rozprávať.

Taxikára som poznala. Z videnia. Mal predtým s Elou nejaké techtle-mechtle. Nevieť čo, neviem, ako to začalo ani ako to skončilo. A či to pokračuje. Či to bola jednorazovka, či sa iba doberali, čo je medzi nimi. Ale terajší chlad sa dalo cítiť.

Keď som bola podľa Ely oblečená ako kurva, tak ona bola naozaj za dve. Bundu mala širokú, ale naschvál, aby zvýraznila úzke rifle. Čierne. Ako sme sa dohodli. Deravé na kolenách a na ľavej strane zadku. Naschvál. Červené vlasy mala pevne sčesané dozadu do uzla. Cez plecيا mala prehodený šikovní malý batôžtek, ktorý ju omladzoval. S Betkou sme jej mohli iba závidieť.

Betka však tiež nezaostávala. Keď sme vošli do Hausu, rozopla si bundu a okamžite som spozornela. Ak som si myslela, že so

svojím topom a odvážnym cleavageom budem brať pozornosť na seba, mýlila som sa. Betkin halter top bol úplný hardcore. Čierny latex, priliehajúci k dokonalému ženskému telu. Široký, hlboký výstrih končil zipsom, ktorý začínal až tesne pod prsiami a dráždil zrak. Vynímajúci sa lesklý latex opisoval nádherné plné trojky, ktoré boli v skutočnosti menšie, ale my ženy dokážeme občas telom klamať, hejže? Ramienka, ktoré boli vlastne jedinou vrchnou časťou topu, sa spájali na krku v jeden celok. Pery mala natreté tmavým rúžom a so zvýraznenými očnými linkami a ťažkými topánkami so širokými podrážkami pripomínala fanúšika gotickej kapely.

„Dnes si dám tresku,“ zaštekotala Eli, keď sme ju dohnali na eskalátoroch až na poschodí. Už tam na nás čakala. Bundu si stihla vyzliecť, aby vynikla vo svojom prestrojení. Jej plunge na tenkých ramienkach bol to jediné, čo jej držalo prsia. Bez podprsenky, pri dobrom všimnutí, bolo badať, že jej prsia jemne ovísajú. „Keď strčím dakomu jazyk do úst, nech vydrží, alebo nech sa rovno vytyčkuje.“

„Hnusná,“ zhodnotila Betka. „Ale rob si, čo chceš.“

Ela sa zaradila za párik dvoch asi dvadsaťročných gejev, približne našej výšky. Jeden bol onáušničkovaný do aleluja. Zrejme hral vo vzťahu mrdaného. Ten druhý bol síce mužnejší, ale s namaľovanými riasami. Pri pohľade na nich mi prichádzalo zle. Od toho, kam sme sa ako ľudstvo dostali. A kam smerujeme.

„Minule mi jeden strčil taký smradľavý kokot do úst, že by si neverila. Páchol ako stará pokazená ryba,“ nevšímala si Ela buzíkov, ktorí sa pri jej slovách na ňu otočili, a mlela si svoje. „No povedz mi, ktorý pičus,“ klipkala po mne načierno namaľovanými očami, „si neumyje kokot, keď chce jebačku?“

„Tichšie, preboha...“ precedila som cez zuby Ele, lebo tá si naschvál zvýšeným vulgárnym hlasom získavala pozornosť.

„Myslíš, že keď budem rozprávať tichšie, kokot bude smrdieť menej?“ robila sa Ela naschvál sprostá. „Alebo ako iná ryba?“

Vystúpila som z radu so zvesenou hlavou. „Dopiče...“ povzdychla som, „seriem na to.“

Ela ostala nechápavo stáť aj potom, čo sa ku mne pridala Betka. „A vy čo, teploškovia?“ nedala sa Ela a reagovala na pohľady gejov pred sebou, „umývate si kokotkov pred riťopichom?“

Vo vzduchu bolo cítiť napätie. Jedine Ela si to užívala. Vedela, že má za sebou Betku, ktorá by vedela zložiť minimálne jednu z tých dvoch hriankov. A potom, získala si pobavené úškrny tých, ktorí teplošov veľmi nemusia.

„Asi si dáme bagetu, čo povieš?“ opýtala sa ma potichu Betka. Ukázala na ďalší obchodík vedľa, kde bol menší rad.

Súhlasila som.

„Zrejme som sa zapáčila predavačovi.“ Ela nás vyhladala, keď sme sa s bagetami posadili za jeden zo stolíkov pre zákazníkov. Hodila sa oproti Betke a rozbabrала si hranolky do tatárky a kečupu. „Pozeral po mne celý čas.“

„To robili všetci,“ upozornila som.

„Všetkým sa páčim,“ uškrnula sa.

„Možno to bude tým oblečením,“ pridala sa Betka.

Povediac pravdu, najkrajšia z nás bola Betka. Ela si to pokášľala chýbajúcou podprsenkou. Chápeme, ovísajúce dvojčky. Človek sa síce musel pozrieť lepšie, aby to videl, ale keď to zbadal, už to nevidel ináč. Túto chybičku nahrádzala všetkým ostatným, takže to v konečnom dôsledku nevadilo.

Nedalo sa nevšimnúť, ako si vzala jednu z hranoliek a strčila si ju medzi zovreté pery do úst. Tlačila ju tam pomaly... veľmi pomaly. Všímajúc si, či ju sledujeme. Až keď sme na ňu pozerali obe, hranolku vcucla do úst a prežula. Na perách jej ostala jemná šmuha od tatárky. „Pred dvoma týždňami som prišla k názoru, že na veľkosti nezáleží,“ povedala odrazu do éteru.

„Penisu?“ spýtala sa rovno Betka, ktorú som drgla laktom, tak ako ona mňa predtým, aby rozprávala tichšie, lebo Elu stále pozorovalo v hale jedným očkom niekoľko ľudí.

„Hej. Penisu. Vtáka. Kokotka. Chuja. Nádobíčka. Alebo ako sa tomu hovorí slušne.“

„Úd,“ povedala som.

„Úd, dopiče,“ zopakovala Ela aj s tým, kam úd prioritne patril. „Záleží na hrúbke.“

Betka žula bagetu a vôbec ju to nezaujímalo. „Ako si na to prišla?“ opýtala sa z princípu. V skutočnosti to vedieť nechcela, ale keby sme ostali ticho, vypočuli by sme si nejakú dlhú historiku o niečom, čo Ela údajne zažila. A to sme nechceli. Ela si niekedy vymýšľala jedna radosť. Aspoň sme si to mysleli. Jednoducho sme neverili, že by jedna mladá ženská stihla toho toľko za taký krátky čas. Historikám sa občas síce nevyhneme, ale prečo si nadbiehať, hejže?

„Keď ho fajčíš, chceš ho mať úplne v krku?“

„Hm...“ Betka sa tvárila, že premýšľa. Naťahovala čas.

„Nie,“ povedala som namiesto nej. A bola to aj pravda. Muži to síce majú radi, keď im žena zhltnie a saje celý penis v ústach, ale my ženy pri tom musíme prekonať dávenie. Ak je penis kratší, napínanie k dáveniu je menšie.

„A tenká slamka ti medzi nohami príde ako ihla v kope sena, nie?“

„Hmm...“ zamyslela som sa teraz ja.

„Hej,“ odvetila Betka, ktorá medzitým dožula.

Ela prisunula hlavu a teraz konečne stíšila hlas. „A prečo ti nestačí jeden prst vo vnútri, keď si to robíš sama? Prečo ti väčšinou nestačia ani dva?“

Ostali sme ticho. Ja som jedla, Betke sa rozprávať nechcelo. A o Ele sme vedeli, že bude mlieť, až kým ju neumlčí niekto alebo niečo, alebo niekto s niečím. Hocičím.

Lenže Ela teraz ostala potichu.

„Takže hrubší je lepší?“ opýtala som sa, keď som dojedla. „A čo takto hrubý a dlhý?“

Ela sa uškrnula. „Za takým by sme sa nahľadali. Buď jeden, alebo druhý. Ale existuje ešte tretia možnosť.“ Nepočkala, kým sa opýtame. Videla, že nás to nezaujíma. Koniec koncov, tému penisov sme už preberali stokrát. Tvary, dĺžky, hrúbky, obrezaných, neobrezaných. Dlhé, malé predkožky, malé, veľké

gule, ochlpených, oholených. Cmúľanie guliek, lízanie žaluďa, kompletnú onaniu... proste všetko. A stále sme prišli k iným záverom. To, čo sme popreli v jeden týždeň, v iný sme potvrdili. A naopak. „Tá najhoršia,“ natahovala nás Ela. „Gombík do desať centimetrov. Veď to už nespadá ani do štátneho pätnásťcentimetrového priemeru.“ Zasmiala sa, ukazujúc hranolkové výplne medzi zubami.

Betka sa zaksichtila, ja som sa tiež snažila pôsobiť neurčito. Je pravda, že svetom hýbe sex a všetko okolo toho. Muži neustále hypnotizujú ženy. Pozerajú na ne ako lovci na koristi. Predstavujú si ich nahé. A neviem čo. Že nie? Prečo potom normálny chlap nepozera na staré ženské? Alebo na päťdesiatničky? Alebo prečo nepozera takto na rozkysnuté ženské, ktoré sa doslova kotúľajú ulicami? Lebo je to normálne. A ženy pozerajú na mužov rovnako. Iba podľa svojich parametrov. A všetci sa rozprávajú približne o tom istom. Tak prečo si pred tým zakrývať oči, uši, ústa? Lebo Ela. Lebo aj keby sme sa chceli baviť o inom, Ela to takmer vždy zvrtnie k niečomu takému. Keby sme ju s Betkou nepoznali, túžili by sme po takej uletenej kamoške. Keďže ju máme, nedáme ju už nikomu. Aj keď niekedy lezie na nervy.

„Ale taký tenký gombík, aha.“ Ela naznačila palcom a ukazovákou veľkosť v priemere jeden centimeter.

Zdvihla som sa a zasmiala. „Ako hranolka, čo si teraz jedla.“

Betka sa uškrnula a nahlas sa rozosmiala. Pridala sa aj Ela. „Presne tak! Gombíky sú niekedy ešte aj hranolkami.“

„Takže Vertigo?“ spýtala sa Betka, keď sme vyhodili do smetiakov servítky a papiere, v ktorých sme mali zabalené bagety.

„Vertigo,“ prikývla som. „Ešte si dokúpim dvojce ričky, nech nie som cez víkend nasucho.“

„Gombíky sú hranolky. A tvoje ričky,“ pridala Eli. „Ty vlastne fajčíš hranolkový gombík, počúvaj.“

Chcela som jej odvrknúť, ale nechcela som sa pohádať. Nakoniec, vyzerala som dnes o chl p lepšie ako ona, tak nech si hovorí, čo chce. Preto som iba zdvihla plecía. „Keď myslíš. Ešteže si si dala tú svoju rybu, čo si chcela.“

Vertigo o deviatej večer je ešte pokojné, no neskôr sa zaplní tlupami zaujímavovo oblečených nezaujímavcov, ktorí budú zhrbení nad mobilmi tak hlboko, že keby som im napľula do pohára, ani si to nevšimnú. Nástroční aj prví dsastroční jebkajú do displejov, akoby im šlo o život, aj keď iba hrajú hry. Tí starší majú pred klubom zaparkované autá, za ktoré ručia rodičovským bytom, v ktorom stále bývajú, pochopiteľne, s rodičmi. Ich jediným príjmom je útek pred realitou, nepriznaný vek a fakt, že sú sprostí a nahraditeľní, kým im stačí mobil, hry a četovanie s AI. Keď sa deviatakov pýtam, čím chcú byť, odpovedajú „influencer, doktor, model či podnikateľ“, no na každú doplnujúcu otázku reagujú len „neviem“. Táto naša budúcnosť ma trápi, hoci viem, že tomu nezabránim. Študovala som filozofiu aj chémiu, chcela som laboratóriá, latinské názvy a zlúčeniny, no všade vládol pretlak známostí a o učiteľku nik nestál. Platón ani Heidegger nikoho nezaujímajú, dôležitejší je plafón a Heineken v ruke. Smutné je, že nikoho nezaujíma ani to, na čo má právo, hoci občianska je aj o tom: biť sa za svoje práva a poznať ich. A potom sa čudujú, prečo to tak je, zatiaľ čo ja môžem nanajvýš učiť a pozeráť sa, ako sa to celé pomaly rozpadá.

Toto však nie je o morálke, hoci nepopieram, že život, a aj môj život, o nej je. Naschvál ju z tohto všetkého vytlačím a budem sa venovať hlavne tomu, čomu sa venujú všetci. Prázdnote bytia. A ostatnému.

Ela šla k baru, koketne dvíhajúc boky. Len čo zhodila bundu, natiahla na kresle ruky, vypla chrbát, vydula prsia. Nakoniec preložila nohu cez nohu, ale keď ani po desiatich minútach stále nikto nechodil, odišla vybaviť objednávky. Iba sa opýtala, čo za drinky si dáme.

„Všetko je v cajku,“ zahlásila Betka, keď sme osameli.

Spozornela som. „To?“ spýtala som sa.

Prikývla. „Všetko. A keby som mala viac, vedela by som aj viac.“

„Prinesiem ti. Stačí zajtra?“

Prikývla.

Betka je nezmar a jej maličký byt obložený knihami pôsobí ako knižnica, v ktorej by som sa bála čo i len jednej prázdnej steny, aby to neznamenal, že predala kus seba. Keď sme sa prvýkrát zhulili a ležali takmer nahé na koberci pod žltou lampou, viedli sme tie najvážnejšie debaty, hoci tráva ich odľahčovala a zároveň nechávala v ústach pachuť myšlienky, že asi ostaneme naveky samé. Strach zo samoty sa nám zdal smiešny, no podvedomie si ho uložilo a začalo nás pomaly zožierať, a tak sme radšej prešli k peniazom a k tomu, ako by mohli aspoň kvapkať. Betka zo žartu navrhla, že by na výške predávala moju trávu. Smiali sme sa až tak, že nám búchali susedia, a utešovali sa, že tráva predsa nie je koks ani extáza. Z piatich rastlín sme vedeli mať kilo, gram šiel po osem eur a ročne to hodilo okolo deväťtisíc, z ktorých mi polovica sotva pokryla garsónku. No viac pestovať nechcem, nie som mafán a pokrytectvo vlády, ktorá by drogy rada zakázala, kým ich sama berie, mi na tom nič nemení.

Betka vytiahla z kabelky knižku a podala mi ju. Bez premýšľania som ju vzala a prelistovala. Jasné, že ma nezaujímal kniha, ale zohnutá obálka v nej. Bola tenká, akoby v nej nebolo nič. Starostlivá Betka sa snažila byť čo najopatrnějšía. Peniaze vždy dala v takej bankovke, aby bola na uskladnenie čo najne nápadnejšia. Obálku som schovala do vlastnej kabelky a knihu nechala ležať na stolíku. Kým po nej Betka siahala, obálku som v kabelke otvorila. *Štyri stovky, dopiče!* „Betka?“ Zdvihla som prekvapenú tvár. „Nepomýlila si sa?“

Betke žiaril úsmev. „Nie.“

„A sebe si nechala tiež?“

„Rovnako.“

„... tí musia dymiť ako Turci.“ Čakala som polovicu. Alebo si Betka ne vzala a dala mi všetko? Nechce mi naznačiť, že to bol posledný kšeft? Jej správanie hovorilo o opaku.

Medzitým sa vrátila Ela. Posadila sa do kresla a preložila

nohu cez nohu. „O čom točíte?“ Premerala si Betku i mňa. Nevedela, s čím kšeftujeme.

„O politikoch,“ zahlásila Betka okamžite a ukázala na veľkú telku zavesenú v rohu miestnosti. Práve tam išla opakovaná relácia, v ktorej sa hádali nejakí poslanci z Národnej rady. Našťastie ich nebolo počuť.

„Jeho synovi som predvčerom vyfajčila,“ okomentovala Ela sucho, akoby hovorila o počasí, a ukazovala pritom prstom na toho jedného politika, ktorého kamera v nepravidelných intervaloch prestrihávala.

„Netáraj.“

Ela zakrútila perami. „Prečo by som mala? Za dva litre. Kamoška robí eskort, potrebovali do partie ešte jednu, lebo dáka ochorela. Robia všetko. Predky, zadky. Ale potrebovali niekoho extra na orál na záver.“

Nenápadne sme sa na seba s Betkou pozreli. Vedeli sme, že Ela je riadne uletená, ale že by až tak?

„Keby som rozťahla nohy, dostala by som pätku. Možno viac. Platia dobre. Privát politických rozmaznancov.“

„Figu makovú,“ stála na svojom neverení Betka.

„Mne je jedno, či tomu veríš, zlatá moja,“ usmiala sa na ňu Ela. „Ale kým môžem a mám aj toto,“ prešla si jazykom po perách, „chcem dostať, čo sa dá. Čas nezastavíš a mladšie nás čochvíľa predbehnú.“

V tom mala pravdu. Kam sa hrabem ja so svojím dílerstvom?

* * *

Vertigo sa naplnilo ľuďmi a ja som bola už jemne pod parou. Alebo skôr taká zahriata, že som sa zamýšľala, či keď v predklone laktami spojím svoje oči, môj cleavage zaujme opačné pohlavie. Alebo vôbec niekoho.

Betka zaostávala kvôli škole, o to viac pila Ela. Možno preto, aby zabudla na politický mikrofón. Keď sme sa stručne dozvedeli, aký týždeň mala Ela, a že veľa nehovorila, rozhovorila sa

Betka. Vykladali v obchodáku nové mašiny. Stále jej nechcú povoliť vozík, vždy musí ťahať veci na manuálnych zdvihákoch. Keď ju človek počúva pri rozprávaní, nechce sa mu veriť jedinému slovu, ktoré povie. Vyzerá tak odzbrojujúco. Akoby pracovala niekde v reklamnej agentúre. „A neverili by ste, ako ma najebal Majki,“ pokračovala Betka, ktorá ma asi naschvál zrkadlovo opisovala a opierala lakty o kolená, tlačiac ich vpredu k sebe, aby ukázala svetu svoje prednosti. Jej prsia boli na zožratie. Keby som mala mať trojku s nejakým chlapom a ženskou, musela by to byť Betka.

„Prečo?“

Majki bol skladník po šesťdesiatke, vdovec pred dôchodkom, ktorého sa bál, lebo vraj bez ľudí by ho samota zabila. Betku mal rád ako dcéru, nosil jej domáce „hamburgery“ a občas ju vzal do starej krčmy páchnucej močom, kde si zvykla rovnako ako naňho. Jej vlastný otec načapal matku s iným, prvýkrát jej vraj odpustil, no druhý raz už nevládal a zmizol navždy. Betka ho nepoznala. Po strednej ju nevzali na výšku, robila aupairku v Rakúsku, potom predávala v obchode s hábmi, odkiaľ ju vyhodili, lebo sa odmietla „prevetrať“, a tak skončila v sklade. Tam sme sa spoznali, keď ma v rauši kryla pred esbéeskárom, a z náhodného rozhovoru sa stalo kamarátstvo spečatené večernými prechádzkami. Po rokoch som ju dokopala k prihláške na školu, prijali ju a dnes je v tretiake, takže verím, že jej otec by bol na ňu hrdý, nech je kdekoľvek.

„Chce na môjho bakalára spraviť oslavu,“ povedala Betka.

Pripitá Ela vyprskla od smiechu. „Ten dedo? Prepáč!“ dodala okamžite, lebo si uvedomila, čo Majki pre Betku znamená.

„Má pravdu,“ povedala som úplne vážne. „Keď dostaneš titul, mali by sme to poriadne osláviť. Eli, ty by si mohla zohnať nejakých striptérov, keď už máš kontakty na politikov,“ zadrela som Ele.

Vykrivila ústa. „Nebud' piča. Bola to jednorazová akcia.“

„Žiadna fajka sa nerobí na jeden raz, keď ju robíš dobre,“ nedala som sa. A bola to pravda. Každá žena vie, že keď sprá-

víte mužovi fakt dobrý orál, bude na vás vďaka nemu myslieť takmer neustále. A hoci mu to spraví neskôr nejaká iná, ale nie tak dobre ako vy, opäť si na vás spomenie.

„Ešteže čo. Taký... hm?!“ Ela zdvihla zrak k čašníkovi, ktorý k nám docupkal s táckou a tromi plnými pohárkami. „Ty si dačo... alebo ty?“ šmahla po nás pohľadom. Záporne sme pokrývali.

„Tamtí páni vás pozývajú,“ odvetil čašník a ukázal na vyšší stôl niekde ďalej, za ktorým na vysokých barových stoličkách sedeli štyria mladíci v oblekoch. Jeden z nich nadvihol svoj pohár a keď sme dostali drinky na stôl, Ela ten svoj zdvihla, aby mu odzdravila. „Takže už prišli kokotkovia, ktorí nám budú platiť!“ potešila sa a na diaľku sa na tých štyroch pousmiala s mierne našpúlenými perami.

06

„Ako ide večer?“ Mladý mal už pekne vypité. Musel prísť už odniekiaľ načatý.

„Ide,“ odvetila mu sebedommo Ela.

„Skôr iba stojí, nie?“ hlesol mladý dvojzmyselne. „Môžem si prisadnúť?“

Smelý zajko, pozorovala som.

Mladý si bez odpovede prisadol a tí traja si spravili miesto tiež. Jeden sa šupol na gauč k Betke, druhý bez slov ku mne, tretí si prisunul stoličku. „Čo tu pohľadávajú bez priateľov také krásne slečny?“ zalichotil zajko s pohľadom smerom ku mne.

„Možno sme si vyšli bez nich,“ povedala som.

„A nechali ich doma, hej?“ zasmial sa. Také tuctové reči už neboli v móde pár rokov. Upadali do trápnosti ešte počas môjho prváku na výške.

„Nejako tak.“

„Nenuďte sa?“

„Nie.“

Mladý si odpil, odkašľal. Strácal niť. „Hm! A o čom si hrkúta-te? ...bez priateľov, ktorých máte doma...“

„O školách a tak,“ ozvala sa Ela. Očividne jej vadilo, že si mladíkovu pozornosť získaval môj výstrih a nie jej zvädlinky.

„Na školách sa toho deje, prisámbohu... že? Školáčky?“

„Také dačo,“ povedala Betka a mala pravdu, lebo ona bola medzi nami jedinou školáčkou.

„Také dačo... školáčky... ktorá kapelka má dnes koncert, že ste sa tak nahodili? Čad? Moloch? Alebo Karpina?“

„Karpina ešte vystupuje?“ opýtala sa Ela. „Naposledy boli na nejakom benefičnom, nie?“

Mladý sa k nej otočil ksichtom, načo nasadila kyslú tvár. „To neviem,“ povedal jej. „Nie som metlák. Ale ani vy.“

„Ako vieš?“

„Vidím. Ale čierna vám pristane.“ Otočil hlavu ku mne a skúsil žmurknúť. Keby nebol pripitý, aj by mu to vyšlo. „Takže o školách sa...?“

„Aj,“ zahlásila hneď Ela, aby si udržala mladého pozornosť.

„A aj?“

„O oslave bakalára.“

„Ejha!“ Mladý privolal čašníka a objednal ďalšie kolo. „Takže bakalárky! Ja som už rok Mgr.,“ pochválil sa, znova otočený tvárou ku mne. Prečo túži po mojej pozornosti, keď sa mu núka Ela? „Veľký Mgr. S veľkým em.“

„Chápem. Už si veľký chlapec. Vyslovene muž. S veľkým em,“ odbila som ho, lebo jeho chlípny úškrn sa mi začínal protiviť.

Hudba vo Vertigu zosilnela, svetlá jemne pohasli, nabrali červené a žlté odtiene.

„A prečo ste tu v kostýme vy?“ opýtala sa Betka, ktorá sa zatiaľ prineseného alkoholu objednaného mladíkom nedotkla.

„To nie je kostým, zlatko,“ povedal jej ten, čo si predtým priťahol stoličku. „To je oblek.“

Akoby sme nevedeli. Skúsila som sa tváriť tak, aby bolo vidieť moje pohrdanie.

„Mali sme vo firme akciu.“

„V ockovej firme?“ vyprsklo zo mňa skôr, ako som si stihla uvedomiť, že to povedať nahlas asi nechcem.

Betka sa uškrnula, načo mladý reagoval: „V našej firme, keď to potrebuješ vedieť. A keby si bola dobrá, aj by som ti ukázal priestory.“

Hej. Určite. A aj viem kvôli čomu by si mi ich chcel ukázať.

Ela videla, že to nikam nespeje. Vyliala do seba obsah pohárika, vykrivila ústa, zavrčala nad silou moku, vstala. „Ideš na parket?“ opýtala sa mladého z mosta do prosta, dávajúc na výber bielu alebo čiernu.

Mladý vstal a stratil sa s ňou v hlúčiku na seba sa lepiacich, teplo hýbajúcich sa pubertiackych párov, kde sa stojace bradavky treli o narýchlo vymakané hrudníky a stoporené ohnuté vtáky v trenkách sa obtierali o natlačené zadky v tesných minisukniach.

„Keď dakto z vás čaká, že pôjdeme aj my, tak zapustíte korene,“ povedala som tým trom zvyšným. Betka nastavila ramená, akože *mám taký názor ako ona*. Pochopili a šli po svojom.

„Veľký *em*, dopiče,“ uškrnula sa Betka. Vstala a sadla si ku mne. „Je tu ešte niečo, čo ti chcem povedať,“ povedala tichšie.

„Chceš s tým skončiť, čo?“ opýtala som sa.

Zablikala čiernymi viečkami. „Akože s čím? S *tým*?“

„Hej.“

„Nie... ako ti to napadlo?“

Pokrčila som ramenami.

„Prečo by som to robila? Chcem dačo iné. Ale bude to silná káva.“

„Tak to radšej nehovor.“

„Už som sa rozhodla... a neviem, kedy inokedy by som ti to povedala. A možno by si sa to dozvedela od iných, ale...“

Vzdychla som. Betkin výraz bol odzbrojujúci. „Takže?“

„Alex sa vrátil.“

Keby som v tú chvíľu pila, zabehlo by mi. Našťastie som iba nehybne sedela. A tak to aj ostalo.

Alex bol... proste chalan. Najobyčajnejší, taký nevýrazný, že ak si ho niekto všimol, tak skôr ako outsidera. Obliekal sa, akoby na seba hodil prvé, čo chytil, svaly neriešil a tvár nemal

ani anjelskú, ani zvodnú. Neusmieval sa veľa, nerobil prvé kroky a nebol ani vysoký, ani nízky – jednoducho priemer, ktorý ľahko uniká pozornosti. Zvlášťne to začalo byť až vtedy, keď sa s ním človek dal do reči. Vtedy akoby nebol z tohto sveta: keď mu sadla téma, vedel povedať vetu, ktorá odzbrojila chlapov a pritiahla pozornosť žien. A práve vtedy si väčšina z nás na chvíľu uvedomila, že svaly, auto a silné reči možno nestoja za toľko ako chlap, ktorý má v hlave o jedno zvlášťne koliesko viac. Muži okolo Alexa to začali tušiť, a preto ho radšej odsunuli bokom.

Asi pred piatimi rokmi, keď som skončila výšku, som ho chcela – hoci najprv nie, lebo som chodila s kamarátkami po baroch a namýšľala si, že ma budú chcieť všade. Večery boli divoké, muži presne ako z lacných románov: svaly z posiliek, silné reči, kľúče od auta a plné peňaženky. A my sme boli husi, ktoré za tým šli, lebo nám to vtedy stačilo. Neboli sme hlúpe, robí to skoro každá. Lenže keď vám tretí taký po sexe nechá na bruchu svoj výstrek, zrazu vám dôjde, že robíte kurvu, nech to nazvete akokoľvek. Zaplatil drinky, odviezol vás a mal ho v hociktorom otvore – tak to proste je. A vy si nahovárate, že tretí, štvrtý či piaty penis je ten pravý, hoci je to pravda len na pár nocí. Kým ho bavíte. Kým nejde za inou. A potom príde ďalší a vy niekde vzadu v hlave začnete cítiť, že tých vtákov v ústach je už akosi priveľa.

Odbočila som.

Ako som spoznala Alexa? Bol jeden z tých večerov, keď sa chcete baviť a telo brní túžbou byť žiadané. Chceli sme, aby nás muži obdivovali nielen pohľadom, ale aj dotykmi – zmyselne, tvrdo, pomaly, dlho. Došli sme do baru, kde bola divočina v plnom prúde: traja chlapi na jednu ženu, šialený nepomer. Sondovali sme terén a sadli si k barovému pultu, kde sa loví najľahšie. Niekedy vtedy som Alexa zbadala prvýkrát. Nezapadal do hluku sveta, akoby tam vôbec nepatril, a práve to ma zaujalo. Sedel s tromi kamošmi – elegánom, športovcom a tretím, niekde medzi tými dvoma. Jeden napínal svaly v tesnom tričku,

druhý mával mobilom a niečo múdro vysvetľoval, tretí doň len ťukal a občas sa zasmial. Alex sa ich snažil počúvať a zapájať sa, no vždy po chvíli stíchol. Keď sa konečne dostal k téme, ktorá ho zaujímal, ostatní zostali zrazu ticho a nechali ho hovoriť do prázdna. Stačila potom poznámka jedného z nich, dvaja sa zasmiali a Alex opäť zväžnel a odmlčal sa.

Chcela som vedieť, o čom sa bavili a prečo reagoval vždy opačne. Pijúc whisky, ktorú som dostala grátis od nejakého pošuka, čo chcel vyfajčiť, som zazerala na Alexa, kým sa z podniku nevypratá. Keď šiel platiť, naschvál som upustila zapaľovač, aby som na seba upozornila. Alex si to nevšimol, takže som sa musela zohnúť sama – aspoň som si všimla, že je odo mňa o niečo nižší, čo mi prišlo zvláštne sexi. Pozornosť som nezískala, no začula som, ako sa jeho kamoši dohadujú, že pôjdu do Rusty Tapu, kam vraj chodievali často.

Keď som bola po dvoch hodinách pod parou a odmietla som pár drinkov od svalnáčov splatiť orálom na záchodoch, z trucu som sa vybrala domov okolo Rusty Tapu. Bola to obyčajná piváreň s drevenými lavicami, kde vysedávali pankáči a metláci, z reproduktorov reval Ozzy, Metallica, Horkýže Slíže či Kabát a nik sa nehádal, lebo by aj tak neprekričal muziku. Všetci len nasávali, ťľapkali sa po ramenách a sľubovali si večné kamarátstva. Až neskôr som pochopila, že práve vďaka hlasnej hudbe a majiteľovým ťahom tam násilníci nemali miesto a chodili tam skôr tí, čo sa chceli zamilovať, rozísť, opiť alebo zapíjať svoje prvé koncerty.

Bola som zvedavá, či Alex s kamošmi naozaj prišiel do Rusty Tapu, tak som tam cestou domov vošla aj ja. Kúpila som si cigarety, sadla si na kraj baru s minerálkou a sondovala okolie, zatiaľ čo som odbýjala dotieravcov priťahovaných mojou priliehavou čiernou blúzkou a odmietala drinky, párty aj ponuky odvozu. Nakoniec som ho zbadala pri stole s kamošmi. Usmieval sa, no len plytko, akoby počul, ale vlastne nepočúval. Keď jeden z nich šiel na záchod, cestou späť sa pri mne zastavil a povedal: „Už sme sa videli, však?“